

Arrest

nr. 114 570 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BAELDE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en het Ahmadiyya geloof aan te hangen. U bent geboren op 19 april 1988 in de stad Peshawar van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. In het jaar 2000 zette u uw studies stop omdat u op school omwille van uw geloof lastig werd gevallen. U werkte vervolgens tot 2004 voltijds in de winkel van uw vader. In 2004 hervatte u uw studies en in 2009 werkte u uw 12de graad af. Op 29 augustus 2010 reisde u met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk waar u verbleef tot u op 31 mei 2011 naar Peshawar terugkeerde. U verbleef zo'n anderhalve maand in Peshawar alvorens op 11 juli 2011 Pakistan andermaal te verlaten voor het Verenigd Koninkrijk. U reisde vervolgens door naar België, waar u op 30 juli 2011 aankwam. Drie dagen

later op 2 augustus 2011 verklaarde u zich vluchteling ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolging vanwege de personen die met wie uw familie in een grondconflict verwickeld is. Tevens brengt u aan dat u omwille van uw religie meermaals aangevallen en lastiggevallen werd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee identiteitskaarten, twee paspoorten, drie FIR's, een geboorteakte, een pagina uit het paspoort van uw broer, een medisch attest, 13 schooldocumenten, een asioldossier, een bundel medische documenten, een bundel krantenartikelen, een adreslijst, een verzendnota, twee enveloppes, drie rechtsstukken in verband met de zaak van uw broer, de eigendomsdocumenten en rechtstukken betreffende het landconflict, een VDAB attest en twee certificaten van Syntra neer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u op 30 juli 2011 met een vals paspoort over Abu Dhabi naar Brussel vloog (DVZ Verklaring p.3,6). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Temeer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u immers toe dat u in augustus 2010 met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk reisde, waar u verbleef tot mei 2011, zoals blijkt uit het neergelegde paspoort. Vervolgens reisde u terug naar Pakistan waar u op 31 mei 2011 in Peshawar aankwam (CGVS p.1,2). Zo'n anderhalve maand later op 11 juli 2011 vloog u terug naar Londen. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij

alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat er geen asielaanvragen aanvaard werden door de Britse asielinstanties. U werkt uw stelling dat het Verenigd Koninkrijk de in de door haar ondertekende Conventie van Genève voorziene bescherming niet wens toe te kennen, echter niet uit, waardoor ze vervalt tot een blote bewering (CGVS p.2). Overigens staat uw bewering haaks op de vaststelling dat uw broer S. op 16 augustus 2011 slechts enkele dagen na uw asielaanvraag wel asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk en op basis van zijn persoonlijke asielmotieven het vluchtelingenstatuut toegekend werd. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst met een tijdelijke verblijfsvergunning gedurende ongeveer een jaar in het Verenigd Koninkrijk studeerde en pas nadien naar België bent gereisd om er een asielaanvraag in te dienen terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ook doorheen uw verklaringen aangaande uw vrees bij terugkeer naar Pakistan slaagt u er niet in uw nood aan bescherming duidelijk te maken. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de personen die jullie land inpalmden (CGVS p.5). Er dient evenwel opgemerkt dat uw verklaringen over het grondconflict sterk tekort schieten. Zo kent u slechts één van uw vervolgers bij naam, namelijk A. J. Over deze A. J. weet u niet veel, zo zegt u terecht. Uw kennis van hem stopt bij de algemene beschrijving dat hij een vagebond met veel vijandschappen is (CGVS p.5). Ook over het grondconflict zelf weet u het fijne niet. Zo weet u niet wanneer jullie gronden ingenomen werden of wanneer uw vader een rechtszaak tegen uw vijanden startte (CGVS p.6). Als u gevraagd wordt verder in detail te treden over uw conflict met A. J. blijkt u er niets over te kunnen vertellen (CGVS p.5). U verklaart uw onwetendheid over het conflict zelf en over de tegenstanders wier vervolging u vreest door naar uw positie in uw gezin te verwijzen. U werd als jongste kind ver van de problemen gehouden, zo zegt u (CGVS p.5). Uw verklaring is echter niet afdoende. Indien uw tegenstanders daadwerkelijk gewapend postvatten voor uw huis en uw familie niet naar uw dorp terug kan omdat uw leven er in gevaar zou zijn had deze vete een dermate grote impact op uw leven en dat van uw gezinsleden in Pakistan dat er niet kan aangenomen worden dat u, die op het moment van uw vertrek uit Pakistan in 2011 23 jaar oud was, geheel buiten de vete gehouden werden (CGVS p.5). Uw markante gebrek aan kennis over het grondconflict doet besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u omwille van deze kwestie een vrees op vervolging dient te hebben. Het geloof in uw asielmotieven wordt verder onderuitgehaald door uw terugkeer naar Pakistan vanuit het Verenigd Koninkrijk. Indien deze oude vete u inderdaad het risico doet lopen gedood te worden door mannen die buiten uw huis post hebben gevat valt het niet te begrijpen waarom u het veilige Londen achter u liet en gedurende anderhalve maand in uw huis in Peshawar verbleef. Dat uw vader zijn gezondheid verslechterde weegt immers niet op tegen de vervolging die zegt te vrezen (CGVS p.1,2,6). Bovenstaande opmerkingen schaden sterk het geloof in de aangebrachte asielmotieven.

Daarnaast haalt u meerdere incidenten aan die u overkomen zijn. U spreekt over pesterijen op school, een boete omwille van een, volgens u, valse beschuldiging van het knoeien met levensmiddelen, een vechtpartij tussen scholieren en twee aanvallen op uw persoon. De reden voor deze incidenten legt u bij uw Ahmadiyya geloof (CGVS p.3,4,5). Er dient echter opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de twee aanvallen. Waar u op het Commissariaat-generaal verklaart dat de eerste aanval in de jaren 2004 en 2005 en de tweede in 2006 of 2007 plaats vond, situeert u beide aanvallen tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beiden in 2006 (CGVS p.4; CGVS Vragenlijst p.3). Wie u heeft aangevallen is u overigens niet bekend. U kan slechts vermoedens uiten (CGVS p.4). Dat beide aanvallen gebeurden omwille van uw Ahmadiyya geloof is evenmin duidelijk. U leidt het zelf af omwille van de omstandigheden destijds (CGVS p.4). Ook de ernst van de gebeurtenissen zelf zwakt u af. U zegt zelf dat "het toen niet zo belangrijk was" (CGVS p.4). Overigens bent u na 2007 nooit meer aangevallen geweest (CGVS p.4). De twee aanvallen samen met de andere incidenten zijn onvoldoende ernstig om te eruit te kunnen afleiden dat u bij terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren

of van een reëel risico op ernstige schade volgens artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er voor u bij terugkeer naar Pakistan sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Pakistan occupied Kasjmir (PoK) en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in PoK en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde conflicten in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de Pakistaanse provincies Punjab of Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Om het conflict in uw provincie Khyber Pakhtunkhwa te vermijden zou u zich dan ook in een van deze provincies in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitskaart, twee paspoorten, geboorteakte, schooldocumenten en medisch attest kunnen slechts aangevoerd als bewijs voor uw identiteit, uw scholing en goede gezondheid. Deze stukken kunnen uw asielmotieven evenwel niet ondersteunen. De identiteitskaart van uw vader en de medische attesten over zijn gezondheidstoestand handelen evenmin over de redenen van uw asielaanvraag. Het asielaanvraag dossier van uw broer S.A. met inbegrip van de bewijsstukken en de rechtstukken die u later opstuurde in verband met de problemen die uw broer in Pakistan kende kunnen bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen. Deze documenten betreffen immers de persoonlijke problemen die uw broer in Sialkot kende en die losstaan van de motieven die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties aanvoert. Dezelfde opmerking geldt voor de kopie van het paspoort van uw broer B. A. (o.v. 4.157.956), waarmee u naar de positieve beoordeling van zijn asielaanvraag door de Belgische asielinstanties verwijst. Uw broer B. werd immers omwille van zijn persoonlijke vrees op vervolging erkend. Zelf brengt u de door uw broer ingeroepen motieven niet ter sprake doorheen uw gehoor op het Commissariaat-generaal. De FIR over het wedervaren van de broer van uw schoonbroer draagt evenmin iets bij aan de beoordeling van uw persoonlijke asielmotieven. De adreslijst van enkele Ahmadi's in België heeft geen impact op de beoordeling van nood aan bescherming. De krantenartikelen en een FIR beschrijven slechts de algemene situatie en gaan niet over uw persoonlijke situatie. De eigendomsdocumenten van het betwiste stuk land en de rechtstukken betreffende het landconflict zijn slechts kopieën en vormen geen bewijs van de gevreesde vervolging die u omwille van het conflict dient te vrezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift vier middelen aan. Voor een goede rechtsbedeling, een grotere leesbaarheid en duidelijkheid zal de Raad deze middelen samen behandelen.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiare bescherming), van artikel 8 de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play beginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich niet op een dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan met het motief uit de bestreden beslissing betreffende de onaannemelijkheid van het grondconflict in Pakistan. Zij stelt dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij is de jongste en werd wel degelijk weggehouden van de problemen door zijn vader. Zijn vader zei hem dat hij moest studeren. Hij heeft verzoeker nooit iets uitgelegd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing in zoverre verzoeker, die verklaart dat hij niet betrokken werd bij het grondconflict (als jongste kind werd hij ver van de problemen gehouden), niet aannemelijk maakt dat hij het voorwerp van bedreiging was omwille van dit conflict en omwille van dit conflict een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in geval van terugkeer. De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat verzoeker een jaar in het Verenigd Koninkrijk verbleef zonder asiel aan te vragen en daarenboven terugkeerde naar Pakistan voor hij naar België kwam.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat aan de rechtszaak niet getwijfeld kan worden aangezien er heel wat documenten zijn neergelegd, wijst de Raad op het voorgaande motief.

Waar verzoeker stelt dat zijn familie geen financiële problemen heeft en zij het zelfs goed hebben, concludeert de verzoekende partij dat verzoekers vrees voor vervolging hiermee wordt aangetoond en dat de eigendomsdocumenten zijn argument kracht bijzetten.

De Raad meent dat de verzoekende partij hiermee de motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* in een ander daglicht stelt.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij terugkeerde naar Pakistan vanuit het Verenigd Koninkrijk omdat haar vader op sterven lag. Verzoeker wou zijn vader absoluut nog zien. Hij was hiervoor bereid zijn leven te riskeren. Verzoeker bleef steeds binnen tot hij opnieuw is vertrokken.

Wat de incidenten betreft die hij meemaakte doorheen zijn leven omwille van zijn ahmadi-geloof, stelt verzoeker dat de vastgestelde tegenstrijdigheid uit de bestreden beslissing te verklaren is daar hij tussen 2004 en 2007 in een winkel werkte en deeltijds studeerde; de winkel werd verkocht in 2007; in die periode kende verzoeker heel veel problemen; hij weet daarom niet meer juist wanneer alles gebeurd is. Specifiek wat de aanvallen betreft en dat verzoeker na 2007 niet meer aangevallen is, stelt verzoeker dat hij een ahmadi is en hierdoor geen rechten heeft. Zij worden blootgesteld aan discriminatie en vervolging.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat ahmadi het voorwerp kunnen zijn van discriminatie, geweld en bedreigingen, maar hieruit blijkt niet dat de hoedanigheid van ahmadi op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Er blijkt ook niet uit deze informatie dat de ahmadi in Pakistan het voorwerp zouden zijn van systematische vervolging. Het staat echter wel vast dat, omwille van hun precare situatie, hun asielaanvraag zorgvuldig en voorzichtig dient te worden onderzocht. In ieder geval dienen zij hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De bestreden beslissing stelde immers vast dat *“U spreekt over pesterijen op school, een boete omwille voor een, volgens u, valse beschuldiging van het knoeien met levensmiddelen, een vechtpartij tussen scholieren en twee aanvallen op uw persoon. De reden voor deze incidenten legt u bij uw Ahmadiyya geloof (CGVS p.3,4,5). Er dient echter opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de twee aanvallen. Waar u op het Commissariaat-generaal verklaart dat de eerste aanval in de jaren 2004 en 2005 en de tweede in 2006 of 2007 plaats vond, situeert u beide aanvallen tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beiden in 2006 (CGVS p.4; CGVS Vragenlijst p.3). Wie u heeft aangevallen is u overigens niet bekend. U kan slechts vermoedens uiten (CGVS p.4). Dat beide aanvallen gebeurden omwille van uw Ahmadiyya geloof is evenmin duidelijk. U leidt het zelf af omwille de omstandigheden destijds (CGVS p.4). Ook de ernst van de gebeurtenissen zelf zwakt u af. U zegt zelf dat “het toen niet zo belangrijk was” (CGVS p.4). Overigens bent u na 2007 nooit meer aangevallen geweest (CGVS p.4). De twee aanvallen samen met de andere incidenten zijn onvoldoende ernstig om te eruit te kunnen afleiden dat u bij terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of van een reëel risico op ernstige schade volgens artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt.”*

De Raad schaart zich achter dit motief uit de bestreden beslissing en meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangehaalde incidenten voldoende ernstig waren als bewijs voor een gegronde vrees voor vervolging.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de algemene veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal ook erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Zij stelt dat uit objectieve informatie blijkt dat in het noordwesten van Pakistan gewone burgers aangevallen worden door militanten. Daarenboven zouden er geregeld onschuldige slachtoffers vallen in deze strijd. In juni 2012 vielen er nog 29 burgerslachtoffers bij een bomaanval. Ook is de macht van extremistische religieuze groeperingen toegenomen, waardoor de terroristische aanslagen sterk gestegen zijn en het sektarisch geweld toeneemt. In het laatste jaar zijn in het noordwesten zo'n 5000 mensen door de taliban gedood. Er heerst een totale wetteloosheid. Zij verwijst inzake deze argumentatie naar algemene informatie en internetartikelen gevoegd bij haar verzoekschrift (BBC, *“Peace bodies join hands to secure northwest Pakistan against militants”*, 8 juli 2012; Plus News Pakistan, *“Pakistan’s tribesmen mourn as bomb toll rises”*, 19 juni 2012, www.samaa.tv/newsdetail.aspx?ID=49306&CID=1; Thematisch ambtsbericht Pakistan, *“Positie van Ahmadi’s en christenen”*, Rijksoverheid.nl, december 2012; Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Reisadvies Pakistan”*, 24 juni 2013, www.diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buiten-land/reisadviezen/azie/oost-timor/ra_pakistan.jsp; Agence France Presse, *“Gunmen attack Pakistan army camp, kill seven”*, 9 juli 2012; Human rights commission of Pakistan, *“Annual report on the human rights situation in 2012”*, www.hrcp-web.org/hrcpweb; Weekly Cutting edge, *“No place for impure int he land of the pure”*, 30 maart 2013).

Daarnaast meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal artikel 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming geschonden heeft. Zo zou de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen hebben op het feit dat er rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van mensenrechten in het deel waarnaar men verzoeker wil repatriëren op het moment dat men de beslissing neemt (*Parl.St.*, 51 2478/001, 10 mei 2006) en zou voornoemde richtlijn vereisen dat men dient te kijken of redelijkerwijze kan worden verwacht dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat bij deze beoordeling nauwkeurige en actuele informatie dient gebruikt te worden afkomstig uit relevante bronnen. Er wordt in de bestreden beslissing onterecht geoordeeld dat verzoeker zijn situatie kan vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. Verzoeker is een jongeman en heeft geen familieleden buiten Peshawar. Daarenboven haalde verzoeker reeds aan dat hij problemen ondervond omwille van zijn geloof, net als andere leden van zijn familie. Het binnenlands beschermingsalternatief is enkel voorhanden als de asielzoeker een werkelijk beroep kan doen op alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Tevens diende volgens de verzoekende partij een beoordeling gemaakt te worden van de mensenrechtensituatie en de socio-economische situatie, wat niet gebeurd is, en dat terwijl uit informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan voor ahmadi's niet stabiel is en zij kunnen worden blootgesteld aan discriminatie en mensenrechtenschendingen.

Met betrekking tot het binnenlands beschermingsalternatief stelt artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;
en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.
Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Uit het bovenvermelde artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de persoonlijke situatie van verzoeker en de algemene omstandigheden in het voorziene deel van het land betrokken moeten worden bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief.

Deze bepaling dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en meer bepaald met artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat als volgt luidt: *“Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.”

Uit de woorden “Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen” kan afgeleid worden dat de bevoegde asielinstantie moet aanwijzen waar er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is voor de betrokkene in het land van herkomst. De bevoegde asielinstantie zal moeten aannemelijk maken dat deze plaats veilig is in de zin dat de betrokkene “geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt” of, “toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7” van de richtlijn, “hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land” en “redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”.

De bevoegde asielinstantie moet: “beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen” met betrekking tot de bovenvermelde elementen (in dezelfde zin: Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, DOC 2555/001 – 2556/01, p. 10-11).

“De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4” van de richtlijn betreft de relevante elementen voor de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief en onder meer zijn achtergrond, ook die van relevante familieleden, en zijn geslacht en leeftijd. De bevoegde asielinstantie heeft tot taak om de relevante elementen in dit verband in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (artikel 4.1. van de richtlijn). Dit houdt in dat de bevoegde asielinstantie de betrokkene moet confronteren met het veronderstelde binnenlands beschermingsalternatief en dat de betrokkene zijn medewerking dient te verlenen en de hogervermelde relevante elementen moet kenbaar maken.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van het beschermingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de eventuele schendingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ook socio-economische factoren kunnen relevant zijn bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief. Uit de verwijzing naar “de algemene omstandigheden in dat deel van het land” blijkt dat deze relevante socio-economische factoren betrekking hebben op de socio-economische situatie in dat deel van het land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt: “Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Pakistan occupied Kasjmir (PoK) en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in PoK en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de Pakistaanse provincies Punjab of Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Om het conflict in uw provincie Khyber Pakhtunkhwa te vermijden zou u zich dan ook in een van deze provincies in Pakistan kunnen vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal van mening is dat verzoeker bij gebrek aan binnenlands beschermingsalternatief in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Dit wordt ter zitting door de verwerende partij bevestigd.

Daar er in de Pakistaanse provincies Punjab of Sindh thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, meent de commissaris-generaal dat verzoeker zich in een van deze provincies in Pakistan kan vestigen en dat het interne vluchtalternatief binnen Pakistan op hem van toepassing is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voor een aantal provincies (Baluchistan, Punjab, Sindh, PoK en Gilgit-Baltistan) de situatie als verontrustend en zorgwekkend aanduidt. Het geweld zou in sommige van voornoemde provincies de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen, *targeted killings* en sektarisch geweld, doch zou geen vorm aannemen van een vorm van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Uit het gehoorverslag blijkt dat toen de interviewer verzoeker vroeg waarom hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, verzoeker verklaarde dat zijn broer in Rabwah eveneens problemen heeft (gehoorverslag p. 5).

Uit de Cedoca-informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat er slechts in uitzonderlijke gevallen een intern beschermingsalternatief/vluchtalternatief is in Rabwah: *“Ook in de stad Rabwah (Chenab Nagar) staan ahmadi bloot aan vervolging van overheidswege. The persecution.org maakt gewag van een FIR (First Information Report) dat tegen de ganse bevolking van ahmadi ingediend wordt op basis van artikel 298C van de strafwet. Er is geen informatie voorhanden waaruit blijkt dat ahmadi uit Rabwah op basis van dit FIR aangehouden en/of veroordeeld werden. (...) In de stad Rabwah, die als officieuze hoofdstad voor de ahmadi wordt beschouwd, is het mogelijk om veiliger te leven dan in andere gebieden, omdat in deze stad de meerderheid van de bevolking ahmadi zijn. In de rest van Pakistan is de veiligheidssituatie veranderlijk. In sommige dorpen kunnen ze als minderheid relatief veilig leven, maar in andere dorpen worden ze gepest en weggejaagd. (...) De veiligheidssituatie is het laatste decennium echter verslechterd en ook de veiligheid in de stad Rabwah is relatief. Er is een moskee en madrassa van de vijandige organisatie Khatm-e Nabuwat waar anti-ahmadi propaganda wordt gevoerd. Er vinden ook in deze stad fysieke aanvallen plaats en de angst voor een escalatie van het geweld leeft onder de plaatselijke bevolking. De gemeenschap blijkt niet altijd in staat bescherming te bieden aan ahmadi die elders in Pakistan hun problemen ontvluchten. Ook in Rabwah kunnen invloedrijke tegenstanders toeslaan. De overheid is niet in staat bescherming te bieden aan ahmadi die in de stad verblijven. Niet één van de plaatselijke politieagenten zou ahmadi zijn. Klachten op basis van religieuze gronden tegen ahmadi worden ook in Rabwah geregistreerd. Regelmatig leiden deze tot arrestaties en veroordelingen. Fysieke aanvallen tegen Ahmadi worden door overheidsinstanties niet altijd vervolgd. (...) Ook in Rabwah is de bescherming van de ahmadi-gemeenschap door de politie ontoereikend. Er zijn aanwijzingen dat politieagenten betrokken zijn geweest bij gewelddaden tegen ahmadi”* (SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 8, 9 en 10).

Voorts blijkt uit voornoemde SRB dat Britse, Duitse, Noorse en Nederlandse jurisprudentie Rabwah niet als veilig vestigingsalternatief beschouwen. Tevens achten zij samen met UNHCR de Pakistaanse autoriteiten niet in staat om ahmadi te beschermen in geval van vervolging door derden.

Volgens UNHCR kan een verhuis naar Rabwah in uitzonderlijke gevallen een leefbaar alternatief zijn voor ahmadi's met een laag profiel (UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan*, dd. 14 mei 2012, geciteerd in voetnoot 67 van SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 14).

UNHCR benadrukt dat vanwege de problematische veiligheidssituatie in de FATA, Khyber Pakhtunkhwa en Balochistan interne vlucht naar deze gebieden geen realistische optie is (SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 14-15). Door het aanhoudende religieus gemotiveerde sektarische geweld en het bereik van militante organisaties is interne vlucht in het algemeen geen optie voor personen die het risico lopen om door dergelijke organisaties geviseerd te worden. Of hervestiging naar andere stedelijke centra zoals Karachi of Islamabad een leefbaar alternatief zijn dient geval per geval onderzocht te worden (UNHCR, o.c., p. 43 en SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 14).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de redelijkheid van het binnenlands beschermingsalternatief rekening gehouden heeft met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (meer bepaald zijn ahmadi-geloof en lidmaatschap van deze kwetsbare en gediscrimineerde minderheid, de ahmadi, en het feit dat hij geen familie heeft buiten Peshawar), alsook met de algemene omstandigheden in dat deel van het land (oplaaiend sektarisch geweld in bepaalde van de voorgestelde provincies). Buiten Rabwah, waar een broer van verzoeker verblijft, heeft verzoeker – zoals blijkt uit het administratief dossier (gehoor, p. 5) – geen familieleden buiten Peshawar. Verzoeker wijst er ook op dat zijn familie vroeger in Bazetkhel dorp woonde, maar wegens de problemen aldaar verhuisde naar Peshawar.

Voor zover Rabwah (zie gehoorverslag p. 5) *in abstracto* in aanmerking zou kunnen komen, wijst de Raad op voorgaande geciteerde informatie, die er op wijst dat Rabwah slechts in uitzonderlijke gevallen

aanzien kan worden als een veilig en redelijk intern vluchtalternatief voor ahmadi's. De Raad meent dat aannemelijk is dat dit *in casu* niet het geval is voor verzoeker.

De commissaris-generaal heeft niet aannemelijk gemaakt dat er voor verzoeker een redelijk binnenlands beschermingsalternatief is in de door hem aangehaalde provincies Sindh of Punjab.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS